

[Knud Kristensen.]

navnlig i den Tid jeg var Medlem af Regeringen, Gang efter Gang mødt den Motivering for en Bevilling, der blev søgt: Ja, men naar I alligevel giver saa mange Penge ud, hvorfor kan I saa ikke give den Smule, det drejer sig om, til det Formaal, der her er Tale om? Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at en lignende Tankegang, maaske mere ubevidst end bevidst, kan gaa ind i Rigsdagsmænds og Regeringsmedlemmers Hjerner, men jeg vil advare imod, at man falder for Fristelsen til at ræsonnere saaledes. Hvis der skal holdes igen, bliver det Finansstyrets Sag at gaa i Spidsen og sætte Stoppeklødsen i. Der vil komme Krav fra mange Sider, dels fra Erhvervene, dels fra Enkeltpersoner, ogsaa fra Folk, som er Tilhængere af en forstandig, forsvarlig og nøgtern Finanspolitik i disse Aar.

Nogle har villet mene, at der laa en Selvmodsigelse i dette, at man var Tilhænger af en, skal vi sige moderat Udgiftspolitik og alligevel mødte frem med sine egne Krav. Det kan jeg ikke se, jeg tror i hvert Fald ikke, man kan vente andet. Man maa nemlig huske paa, at enten Budgettet er stort eller lille — det er jo et antageligt Budget, Staten nu har —, er det, man vil opnaa ved at fremføre disse Ønsker om Bevillinger, at faa dem taget med i Overvejelserne, saa at det, som de paagældende anser for berettiget, ikke skal blive helt glemt. Hvis de, der ønsker en forsvarlig og moderat Udgiftspolitik, holder sig tilbage, kan de, der ikke har nogen Sans for det, møde med deres Krav og faa dem honoreret, og en saadan Udgang vilde i Virkeligheden være at præmiere alle dem, som fordrer Udgifter uden Hensyn til de Følger, det har, og straffe alle dem, som tager Følgerne i Betragtning. Derfor mener jeg, det er helt berettiget, at ogsaa disse sidste melder sig med Krav om Gennemførelse af de Forslag, de mener er til Gavn for Udviklingen herhjemme, og det bliver saa Finansstyrets Sag at tage alle disse Ting op til samlet Overvejelse og ud fra et Helhedshensyn afgøre, hvad der skal skæres væk, og hvad der skal gennemføres. Selvfølgelig maa Rigsdagen og den øvrige Regering principielt staa bag ved den, som i det givne Øjeblik har Ansvaret for Finansstyret.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle Bemærkninger om Skatterne, Statens Indtægter. Man maa efter min Mening huske paa, at der ikke her er Spørgsmaal om, hvorvidt vi skal opfylde vore Forpligtelser og

betale Pengene. Jeg gaar ud fra, at vi alle er interesserede i og vil gøre vort yderste for, at vi kan optræde ikke blot som hæderlige Enkeltmænd, men ogsaa som et hæderligt Samfund, en hæderlig Stat, som gør, hvad der gøres kan for at opfylde de Forpligtelser, man har paataget sig, og betale de Penge, man skylder. Hvis vi er enige derom — og det vilde jeg dog tro —, er Spørgsmaalet ikke, om man vil betale Pengene eller ej, saa er Spørgsmaalet udelukkende, hvornaar man skal betale. Her vil jeg meget henstille, at vi i den nuværende Situation, hvor vi overvejer drastiske Foranstaltninger for at imødegaa Faren ved en Pengerigelighed, gør vort yderste for at betale alt, hvad der i det hele taget er Mulighed for. Vi ved jo ikke, hvorledes Fremtiden vil blive. Vi maa være forberedt paa, at den i økonomisk Henseende kan blive endnu sværere end den Tid, vi nu gennemlever, og det forekommer mig, at det vilde være en økonomisk uforansvarlig og urigtig Handling at udskyde Betalingen til en Tid, hvor det kan blive endnu sværere. Dertil kommer, at selv om Erhvervs-mulighederne skulde blive gunstigere, end man maaske nu kan regne med, vil det i hvert Fald blive en Genopbygningens Tid. Meget rives jo nu ned, Varelagrene tømmes, Besætningerne reduceres, Jordens Ydeevne forringes. Alt dette skal, om det skal gaa os godt, til sin Tid bygges op igen. Dertil vil kræves en Indsats af Kapital, og hvis man da skulde til at kræve Skatter ind, som er større, end Nødvendigheden byder, fordi man har forsømt det i en Tid, hvor der ikke var saa stor Anvendelse for Pengene, vilde det kunne slaa langt større Revner og gøre langt større Skade med Hensyn til Erhvervslivets Udvikling og Opbygning, end der i den Tid, vi nu gennemlever, er Fare for, selv om man tager haardt fat gennem Skatterne.

Men dertil kommer en anden Betragtning, som er af mere, om jeg saa maa sige, karaktermæssig end økonomisk Art. Jeg vilde anse det for en meget uheldig Situation, en Situation, som jeg meget nødig vilde have Medansvaret for, hvis det kunde siges, at det Slægtled, som nu lever i Landet, og som har Ansvaret for, at vi kommer igennem denne Tids Vanskeligheder, og som jo paa mange Punkter er sluppet billigt igennem i Forhold til de Ulykker, der gaar ud over Verden, har søgt at skyde fra sig de Byrder, som de naturligt kunde bære, og som det ogsaa var deres Pligt at bære. Det er en Anklage, jeg meget nødig vilde have at vore Efterkommere med Rette